

Č. 6392.

Vojenské věci: O činných přídavných funkcionářů voj. prokuratury.

(Nález ze dne 14. března 1927 č. 7299/26.)

V ě c: Joachim V. v P. proti ministerstvu národní obrany o činných přídavných.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním z 13. listopadu 1925 žádal st-1, II. náměstek gen. voj. prokurátora, aby mu byl od 1. května 1925 poukázán k výplatě činných přídavných I. náměstka ročních 6.000 K místo přídavnku, jež dosud požíval (5.000 K), poněvadž dnem 1. května 1925, kdy byl dosavadní gen. voj. prokurator přeložen do výslužby, zastává jeho funkci dosavadní I. náměstek a st-1 opět funkci I. náměstka. Nař. rozhodnutím vyslovilo mno, že st-1 nemá podle nař. č. 22/22 nároku na přiznání požadovaného přídavnku, poněvadž nebyl pro funkci I. náměstka dosud ani zatímně ani trvale ustanoven.

Stížnost proti tomu namítá, že ustanovení I. a II. náměstka gen. voj. prokurátora nebylo a není závislým na formálním aktu jmenovacím, poněvadž jak § 47 voj. tr. ř. tak i čl. služ. předpis Org. XVII. (org. předpis pro just. službu) mluví jen všeobecně o náměstcích gen. voj. prokurátora a nemají prý žádného předpisu o tom, že náměstkové mají býti pro funkci I., resp. II. náměstka jako takoví vládou neb jiným orgánem výslovně ustanoveni. Proto nebyl prý z náměstků těch dosud nikdo jako I. nebo jako II. náměstek jmenován a řídil se tento poměr náměstků automaticky dle služ. řádu A — I — 1 dle jejich služ. pořadí. Proto též vykonával prý st-1 funkci I. náměstka trvale od 1. května až do 15. prosince 1925, kdy byl služebně jinam přeložen. Funkční přídavnky jsou prý ve smyslu § 2 vl. nař. č. 22/1922 osobními požitky, jejichž příjem jest vázán skutečným vykonáváním určité funkce a nárok na přídavek, zaniklý dle § 2, odst. 4 nař. č. 22/1922, přechází prý na nástupce, st-1 pak že byl k funkci I. náměstka ustanoven na řečenou dobu trvale rozkazem svého bezprostředního představeného.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

VI. nař. ze 13. ledna 1922 č. 22 Sb., jímž byly na základě zák. č. 195/20 upraveny činných (funkčních) přídavnky voj. hodnostářů, stanovilo v § 1 přídavek ten prvnímu zástupci gen. voj. prokurátora částkou 6000 K ročně. VI. nař. z 30. května 1923 č. 115 Sb. byl dalším náměstkům hodnostáře toho přiznán přídavek 5.000 K ročně. § 2 stanoví v odst. 1, že činných (funkčních) přídavek jest osobní požitek, jehož příjem jest vázán výkonem určité funkce, pro niž jest určen a v odst. 2, že přídavek ten náleží bez ohledu k hodnosti a) buď hodnostářům trvale ustanoveným, nebo b) hodnostářům, kteří byli k výkonům funkce, pro niž jest přídavek určen, jmenováni dočasně, ale na dobu delší 2 měsíců. Jest tedy zákonným předpokladem nároku toho skutečné vykonávání funkce buď hodnostářem pro tuto funkci trvale ustanoveným nebo hodnostářem k jejímu výkonu dočasně jmenovaným.

ad a) Jest pravda, že jak voj. trest. řád, tak i organizační předpis

Org. XVII. (§ 3 č. 6 a § 8) mluví jen všeobecně o náměstcích gen. voj. prokurátora a že nemají žádného předpisu o tom, že náměstkové mají býti pro funkci I., resp. II. náměstka jako takoví výslovně ustanoveni; z toho jde sice, že tento vzájemný poměr řečených náměstků jest dán, pokud nebylo výslovně jinak určeno, jejich služ. pořadím, není tím však ještě nikterak vyloučeno, aby tento poměr byl změněn výslovným výrokem orgánu k tomu povolaného. Že se tak v daném případě nestalo, stížnost přiznává a uvádí, že gen. voj. prokurátor ještě jmenován nebyl a že jeho funkci zastává jeho I. náměstek.

ad b) Příklad o který jde, jest ovšem dle ustanovení § 2 odst. 1 cit. nař. č. 22/1922 osobním požitkem, jehož příjem jest vázán výkonem určité funkce, pro niž jest stanoven, ale z tohoto ustanovení nelze dovoditi, že právní nárok na přídavek se zakládá pouhým skutečným vykonáváním funkce, jak míní stížnost, když se v odst. 2, jak shora uvedeno, požaduje i pro tento případ výslovně jmenování. § 2 praví sice v odst. 4, že nárok ten zaniká posledním dnem měsíce, v němž byl hodnostář sprostěn funkce, která podmiňuje nebo podmiňovala příjem přídatku. Z toho neplyne však, že nárok takto zaniklý přechází, jak míní stížnost, i na toho, kdo funkci hodnostáře onoho vykonává, jenž však nebyl ve smyslu odst. 2 trvale ustanoven, nebo k výkonu funkce dočasně jmenován, neboť cit. vl. nař. nemá v tomto směru žádného ustanovení, z něhož by se podobná úchylka od ustanovení § 2 odst. 2 dala vyvoditi. To platí o případě, kde nárok hodnostáře zastupovaného (v tomto případě gen. prokurátora) zanikl sprostěním funkce.

St-1 nemohl by se však v tomto směru s úspěchem dovolávati ani ustanovení § 2, odst. 6 a 7, dle něhož, jde-li o dočasné přerušení služby (v daném případě služby I. náměstka), trvajícím déle než 2 měsíce, přechází nárok na přídavek na nástupce, neboť nástupcem může býti pouze ten, kdo byl jím jmenován a nikoli pouhý zástupce, jenž k tomu cíli nebyl aktem jmenovacím ustanoven.

§ 7 č. 6 čl. služ. řádu A—I—1, jehož se stížnost dovolává, stanoví toliko, že nepřítomného velitele zastupuje podřízený, jenž iest ve služ. obvodu nejbližší podle organizace a pořadí, nebo výjimečně zástupce ustanovený zvláštním nařízením. Z toho, co bylo právě uvedeno, jde, že z tohoto ustanovení lze k řešení sporné otázky použití jen věty poslední (zástupce ustanovený zvláštním nařízením), když § 2 odst. 2 výslovně požaduje jmenování k dočasnému výkonu funkce; že pak požadavek tohoto výslovného jmenování není nahrazen rozkazem bezprostředního představeného, daným ve smyslu cit. služ. řádu, jest zřejmo již z toho, že není předpisu, jenž by I. náměstkovi gen. voj. prokurátora propůjčoval kompetenci k jmenování v § 2, odst. 2. vl. nař. č. 22/1922 požadovanému.

Č. 6393.

Církevní věci (Slovensko): I. Podle zák. čl. XIV : 1898 a XIII : 1909 lze duchovním nejen zastaviti již poukázané příplatky kongruové, ale odepřiti též první přiznání jich. — II. Možnost ta týká se jak vlastního doplňku kongruy, tak ostatních příplatků z prostředků státních jako věkového, rodinného a ošacovacího přídatku.

(Nález ze dne 14. března 1927 č. 15.622/26.)